

אליפסיס

המגזין המקוון של התכנית לתואר שני במדיניות ותיאוריה של האמנויות, בצלאל

קול קורא

בנושא: יצירה מתוך טקסט

מגזין אליפסיס עוסק במגוון רחב של מאמרים בנושאי ביקורות, חברה, תרבות ואמנות. המגזין פועל מתוך שיח תרבותי שבמוקדו גישה רב-תחומית לתרבות על מרכיביה השונים, ומתוך חתירה לשילוב החקירה התיאורטית עם מעורבות ופעולה בתוך שדה האמנות, התרבות והחברה העכשווי.

פרויקט יצירה מתוך טקסט נולד לאור החשיבות שאנו מייחסים לתרבות מקומית, תוך הפניית מבט אל תפיסות וגישות שונות של אמנים, חוקרים, יוצרים ואנשי רוח שפעלו ופועלים במרחב המקומי. מידי חודש נזמין אמנים/יות להציג עבודה שמתכתבת עם אחד מהציטוטים תוך שהיא משלימה אותם, מאירה אותם באור חדש ויוצרת איתם דיאלוג.

אנו רואים בחשיבות המגזין כבמה מרכזית בתרבות הישראלית, המאפשרת חשיפה לאמנים/יות בתחילת דרכם

לשליחת עבודות ולקבלת פרטים נוספים במייל: ellipsis.bezalel@gmail.com

אתר המגזין: <http://ellipsis.bezalel.ac.il>

אנו מבקשים לשלוח עבודה אחת לכל ציטוט:

1.

”נושא התעופה רודף אחרי ואני רודף אחריו עוד מילדות. כשהייתי ילד היה האזור התעשייתי בחיפה מכוסה בצפלינים וזה ריתק אותי – המסה הזו, המתרוממת והופכת לעצמאית. באותה מידה ריתקו אותי גם קטסטרופות אוויריות. כשהייתי בחיל האוויר עבדנו גם על מטוסים ישנים, על גרוטאות של ממש, והייתי אשף בלקחת ולתקן גרוטאות. נושא התעופה העסיק אותי מאוד - המבנים הראשונים, המחקר, הגישוש. לא היה אז ייצור המוני בתעופה, כל כלי תעופה היה בהתחלה יחיד במינו.”

מתוך ראיון שקיימה אירנה גורדון עם צבי טולקובסקי, בתוך: אירנה גורדון, ממשות ובדיה - תצלום והדפס ביצירתו של צבי טולקובסקי (קטלוג תערוכה), סדנת ההדפס בירושלים, 2005, עמ' 13

2

”כמו אשכול הענבים של המרגלים, שושנת יריחו היא מטונימיה של הארץ, פרגמנט המתנתק משם ומתגלגל אל הסף, אל נבו, כדי לתת את עדותו על השלם (הבלתי מושג?)...”.

לארי אברמסון, על אגדת שושנת יריחו. ציטוט מתוך: לארי אברמסון: שושנת יריחו (קטלוג תערוכה), סדנת ההדפס, ירושלים, אביב 2004

3

”אמנות מעולם לא העסיקה אותי כמתודה חווייתית, כסיפור אישי, או כביטוי של האישיות. היא כן מעסיקה אותי בכושר שלה 'לחשוב' ולתאר את התהליכים התרבותיים שבתוכם היא נוצרת. בגלל הנסיבות ההיסטוריות והתרבותיות המיוחדות לישראל אין לנו דימויים תרבותיים שמישים 'מבחון', במובן האירופי או האמריקני: אין לנו נראטיב נוצרי וגם לא נראטיב בורגני או קפיטליסטי מובהק. לעומת זאת ישנו הנראטיב הציוני, אבל לרוב הדימויים שלו קיימים בלשון (בשפה) ואין להם קיום חזותי מוגדר”.

מתוך מחשבות על ציורים 1976-1989, תמר גטר - קו 10, כתב עת לאמנות, יולי 1990

4

”התא הזה, על אף שהוא מזכיר בית סוהר, כוונתו לשחזר תחושות של השתחררות מסדר חיצוני, ליצור מקלט מתוך בחירה. כמו הפאקיר, הבודהיסט מהדרגה הנמוכה המשתמש בגופו כדי להראות את הסבל ואת יכולתו להתגבר עליו-גם אצלי יש משהו כזה. כמו פאקיר אני בונה לי את התמונה המחצינה את פעולות השחרור הגופני מהסבל. יש בזה משום הנכחת הקורבן, הבעת מצוקה שאינני יודע את הסיבות שהביאו אותי אליה”.

מתוך מאמרו של חיים לוסקי על אבשלום, "החיים של אבשלום כאוטופיה פסימית". סטודיו, כתב עת לאמנות, אוקטובר-נובמבר 1993

5

”את הרחש המתמיד כבר אי אפשר לעצור: המלה הכתובה, הניסוח, הניתוח, השכתוב, רוחשים סביב מעשה האמנות. כל מראה, כל פעולה, כל תמונה, מלווה ברעש לבן, רעש שחור על גבי לבן, טקסט שאי-אפשר להתנגד לו. לכל עבודה קודם טקסט - או אולי פחד מטקסט, רוח רפאים של טקסט עתידי. האמנות שהוגלתה אל מחוץ לסדר הדברים, אל מקום שהוא שום מקום, אל הקיר הלבן, הגלריה, המוזיאון, משתוקקת למלא את הריק, את הפחד הריק, והלבן שבקיר דוחף אל עבר מעבד התמלילים. הקיר הפך למרחב קריאה, למסך שעליו מוקרנת כתיבה”.

מתוך גופי המלל המרחפים, צבי שור. סטודיו, כתב עת לאמנות, אוקטובר 1993